

מסכת סנהדרין

פרק א'

א. דיני ממונות, בשלשה. גזילות וחבלות, בשלשה. נזק וחצי נזה, פשלומי כפל ומטלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האווגס והמפתחה והמושcia שם רע, בשלשה, דברי רבינו מאיר. וחכמים אומרים, מוציאא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות:

ב. מכות, בשלשה. משום רבינו ישמעאל אמרו, בעשרים ושלשה. עبور החדש, בשלשה. עبور השנה, בשלשה, דברי רבינו מאיר. רבנו שמעון בן גמליאל אומר, בשלשה מתחילין, ובחמשה נושאים ונותגים, וגמורים בשבעה. ואם גמורים בשלשה, מעברת:

ג. סמיכת זקנים ועריפת עגלה, בשלשה, דברי רבינו שמעון. ורבינו יהודה אומר, בחמשה. החוליצה והמאונין, בשלשה. נטע רביעי ומעשר שניינו שאין דמיו ידוין, בשלשה. הנקדשות, בשלשה. הערכין המטלטים, בשלשה. רבינו יהודה אומר, אחד מהן כהן. והקרקעות, תשעה וכלהן. ואדם, כיוצא בהן:

ד. דִּינֵי נְפָשׁוֹת, בְּעִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ. הַרְׁובָּע וְהַנְּרָבָּע, בְּעִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ, שָׁגָאָמֵר (וַיָּקָרָא כ) וְהַרְׁגָּת אֶת הָאֲשָׁה וְאֶת הַבְּהָמָה, וְאָמֵר (שָׁם) וְאֶת הַבְּהָמָה פְּהָרָגָן. שׂוֹר הַגְּסָקָל, בְּעִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ, שָׁגָאָמֵר (שָׁמוֹת כא) הַשׂוֹר יַסְקָל וְגַם בְּעַלְיוֹ יִמְתַּת, כְּמִיתָה בְּעַלִים כִּי מִיתָה הַשׂוֹר. הַזָּאָב וְהַאֲרִי, הַדָּבָר וְהַגְּמָר וְהַבְּרָדָלָס וְהַנְּחָשׁ, מִתְּחַנוּ בְּעִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ. רַבִּי אַלְיָזָר אָמֵר, כֹּל הַקּוֹדָם לְהָרָגָן, זֶה. רַבִּי עֲקִיבָּא אָמֵר, מִתְּחַנוּ בְּעִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ:

ה. אֵין דְּגַנֵּן לֹא אֶת הַשְּׁבָט וְלֹא אֶת נְבִיא הַשְּׁקָר וְלֹא אֶת כָּהוּ גָּדוֹל, אֶלָּא עַל פִּי בֵּית דִין שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד. וְאֵין מֹצִיאוֹן לְמַלְחָמָת הַרְשָׁוֹת, אֶלָּא עַל פִּי בֵּית דִין שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד. אֵין מֹסִיפִין עַל הַעִיר וְעַל הַעֲזָרוֹת, אֶלָּא עַל פִּי בֵּית דִין שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד. אֵין עוֹשֵׁין סְגָהָדרִיות לְשָׁבְטִים, אֶלָּא עַל פִּי בֵּית דִין שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד. אֵין עוֹשֵׁין עִיר הַנְּדַחַת, אֶלָּא עַל פִּי בֵּית דִין שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד. וְאֵין עוֹשֵׁין עִיר הַנְּדַחַת בְּסֶפֶר, וְלֹא שָׁלֶשׁ, אֶבֶל עוֹשֵׁין אֶחָת אוֹ שְׁתִים:

ו. סְגָהָדרִי גָּדוֹלָה הִיְתָה שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד, וְקָטָנָה שֶׁל עִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ. וּמִבֵּין לְגָדוֹלָה שֶׁהָיָה שֶׁל שְׁבָעִים וְאֶחָד, שָׁגָאָמֵר (בָּמְדִבְרֵי יְהוָה) אֶסְפָּה לֵי שְׁבָעִים אִישׁ מְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְשָׁה עַל גַּבְּהַיּוֹן, הָרֵי שְׁבָעִים וְאֶחָד. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, שְׁבָעִים. וּמִבֵּין לְקָטָנָה שֶׁהָיָה שֶׁל עִשְׂרִים וּשָׁלֶשׁ, שָׁגָאָמֵר (שָׁם לה) וּשְׁפָטו הַעֲדָה וְגוֹ' וְהַצִּילו הַעֲדָה, עֲדָה שׁוֹפְטָת וְעֲדָה מִצְלָת, הָרֵי כֹּאן עִשְׂרִים. וּמִבֵּין לְעֲדָה שֶׁהָיָה

עשרה, **שנאמר** (שם יד) עד מתי לעזה הרצה זאת, יצא יהושע
וכילב. ומפניו להביא עוד שלשה, ממשמע **שנאמר** (שמות כג) לא
תבה אחרי רבים לרעת, שומע אני שאהיה עמם לטוּבה, אם פנו
למה נאמר (שם) אחריו רבים להטtot, לא כהטיחת לטוּבה הטיחת
לרע. הטיחת לטוּבה על פי אחד, הטיחת לרע על פי שנים, ואין
בית דין שקול, מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן עשרים ושלשה.
ובכמה יהא בעיר ותהא ראייה לסתורין, מאה ועשרים. רבינו גהמיה
אומר, מאתים ושלשים, ועוד שרי עשרות: